

جدول مدالی

341	 CHN	1
	83 89 169	
269	 JPN	2
	91 95 83	
150	 KOR	3
	68 43 39	
85	 IND	4
	37 27 21	
70	 UZB	5
	24 25 21	
52	 IRN	6
	15 18 19	
52	 THA	7
	21 13 18	
84	 KAZ	8
	48 24 12	
54	 HKG	9
	24 19 11	
22	 BHR	10
	5 6 22	

نخست، تنها طلای تیمی و گروهی کاروان ایران در ناگویا را به دست آوردند. طلایی که ارزشش فقط در رنگ مدال نبود؛ پشت آن، تلاش یک تیم ایستاده بود و شادی‌ای که میان تمام اعضای کاروان تقسیم شد. ناگویا در آخرین روز، برای ایران به صحنه یک جشن بزرگ تبدیل شد؛ روزی که کاروان «فرشته‌های میناب» با مدال‌های رنگارنگ با بازی‌ها خداحافظی کرد و حسن ختام آن نیز تیم ملی والیبال بود؛ جایی که ملی‌پوشان ایران با ایستادن روی سکوی

نایب قهرمانی تیم ایران

در نهایت، تکواندوی ایران با دو طلا، یک نقره و یک برنز، پشت سر کره‌جنوبی در رده دوم جدول رشته تکواندو قرار گرفت. ساغر مرادی و آرین سلیمی طلا گرفتند، حاجی‌موسایی به نقره رسید و فاطمه احمدی نیز مدال برنز را به دست آورد. کره جنوبی با سه طلا و چهار برنز صدرنشین شد و فیلیپین نیز با یک طلا، سه نقره و یک برنز در رده سوم ایستاد. با این حال، ارزانیی عملکرد ایران را نمی‌توان فقط با همین چهار مدال انجام داد. نقطه مهم دیگر، مصدومیت سایناکریمی و ابوالفضل زندی در روز دوم بود؛ دو چهره‌ای که با آمادگی بالا وارد مسابقات شده بودند و از مدعیان جدی مدال طلا محسوب می‌شدند. از دست رفتن آنها، عمل‌باخشی از ظرفیت مدال‌آوری ایران را پیش از رسیدن به مراحل حساس از بین برد. به همین دلیل، فاصله دو طلای ایران با صدر جدول را باید در کنار این اتفاق هم دید. تکواندوی ایران در ناگویا هم کیفیت مدعیان جوان خود را نشان داد و هم عمق تیم را؛ تیمی که با وجود دو مصدومیت مهم، چهار مدال به دست آورد و نقش مهمی در مدال‌های کاروان ایران داشت. در سوی دیگر، نقره حاجی‌موسایی نشان داد فاصله با طلا در برخی اوزان بسیار اندک است و می‌توان با تجربه بیشتر، این فاصله را جبران کرد. طلای سلیمی نیز شاید مهم‌ترین پیام پایان مسابقات باشد؛ ایران همچنان در سنگین‌وزن یک قهرمان جهانی در اختیار دارد که در ۲۳ سالگی هنوز بخش بزرگی از مسیر حرفه‌ای خود را پیش رو دارد. ناگویا‌برای تکواندوی ایران با حسرت مصدومیت‌ها آغاز شد، با چهار مدال ادامه پیدا کرد و سرانجام با مشت‌های آرین سلیمی و یک طلای شیرین به پایان رسید؛ پایانی که می‌تواند نقطه شروع انتظار برای ادامه این نسل در مسیر المپیک لس‌آنجلس باشد.

با کسب ۴ طلا، یک نقره و ۲ برنز، بهترین روز ورزش ایران در ناگویا رقم خورد

طلایی‌ترین روز

مبارزانی شد که تا آخرین ثانیه برای رسیدن به سکو جنگیدند. بعد نوبت به کشتی‌آزاد رسید؛ جایی که یونس امامی و امیرعلی آذرپیرا با دو طلای دیگر، شکست ناگویا را برای ایران طلایی

برنژ؛ هفت مدال در یک روز و روزی که برای کاروان ایران رنگی کاملاً متفاوت داشت. این جشن با آتش بازی تکواندوکارها شروع شد؛ جایی که یک طلا، یک نقره و یک برنز سهم

پایان طلایی تکواندو با آرین

بازی‌های آسیایی را هم به کارنامه خود اضافه کرده‌است؛ مجموعه‌ای که نشان می‌دهد قهرمان جوان ایران خیلی زود خودش را به سطح اول تکواندوی جهان رسانده‌است. خود سلیمی بعد از مسابقه، از فشار بالای رقابت‌ها گفت و بازی‌های آسیایی را «المپیک آسیا» توصیف کرد. او این مدال را به مردم ایران و خانواده‌اش تقدیم کرد؛ خانواده‌ای که به گفته خودش مدت زیادی دوری او را تحمل کرده‌اند. پشت آن لیخنه روی سکوی قهرمانی، بنابراین داستان دیگری هم وجود داشت؛ داستان ماه‌ها

حسین خلیلی
آخرین روز بازی‌های آسیایی ناگویا برای کاروان ایران
شبیهِ یک پایان معمولی نبود؛ انگار قرار بود پرده آخر، تمام آنچه را که در روزهای گذشته ساخته شده بود، یک‌جا به اوج برساند. از نخستین لحظه‌های روز تا آخرین رقابت، اخبار کسب مدال بود که از ناگویا به ایران می‌رسید؛ طلا، نقره و برنز پشت سر هم، تا سرانجام یکی از درخشان‌ترین روزهای ورزش ایران در این دوره از بازی‌ها رقم بخورد. چهار طلا، یک نقره و دو برنده تکواندوی ایران در بازی‌های آسیایی آچی-ناگویا ۲۰۲۶، همان‌طور که شایسته یکی از مهم‌ترین رشته‌های مدال‌آور کاروان بود، با یک طلای درخشان بسته شد؛ طلایی که این بار بر گردن بلندبالای آرین سلیمی نشست تا پسر ۴۰۱ سانتی‌متری تکواندوی ایران، آخرین قاب این رشته در ناگویا را به نام خودش ثبت کند.

روز پایانی برای ایران از همان ابتدا با امید به افزایش تعداد مدال‌ها آغاز شد. مهدی حاجی‌موسایی و آرین سلیمی دو نماینده باقی‌مانده ایران هر دو خیلی زود نشان دادند قرار نیست روز آخر، روزی معمولی برای تکواندوی ایران باشد. حاجی‌موسایی مسیرش را با یک پیروزی چشمگیر آغاز کرد و سلیمی هم پس از استراحت در دور نخست، قدم به میدان گذاشت؛ میدانی که در نهایت برای او به سکوی طلا ختم شد.

آرین در نخستین مبارزه مقابل هائو تانگ از چین قرار گرفت و در دو راند، برتری خود را به حریف دیکته کرد. مبارزه دوم برابر محمد علاءربی از اردن بود؛ جایی که سلیمی باز هم اجازه نداد مسابقه به دردرس کشیده شود و با کسب ۱۸ امتیاز در دو راند، مقتدرانه راهی فینال شد. در فینال اما حریف ازبکستانی منتظر او بود؛ مبارزه‌ای که روی کاغذ می‌توانست سخت‌ترین آزمون آرین در این مسابقات باشد. با این حال، اختلاف قد و دامنه حرکات سلیمی خیلی زود خودش را نشان داد. قهرمان المپیک پاریس در دو راند با نتایج ۲۶ بر ۴ و ۸ بر ۸ پیروز شد تا بدون واگذاری حتی یک راند، مدال طلای سنگین‌وزن تکواندو را به گردن بیاویزد.

این طلا برای سلیمی تنها یک مدال دیگر در ویتترین افتخاراتش نبود. او در ۲۳ سالگی، پس از طلای المپیک پاریس، دو طلای قهرمانی آسیا، برنز جهان و طلای گرنداسلم، حالا طلای

سلطه طلایی

ست سوم؛

در این ست بیاتزا با ایجاد تغییراتی در تیم و بازیکنان با عملکرد بهتر، توانستند زاپین را دوباره در نقش بازنده قرار دهند. با وجود تشویق شدید حریف توسط هواداران، تیم ملی توانست از اواسط ست اختلاف را بیشتر کند و در نهایت ۲۵ بر ۲۱ برنده شود. ایران ۲ بر یک جلو افتاد و حالا تنها مانده بود ست چهارم...

ست چهارم؛

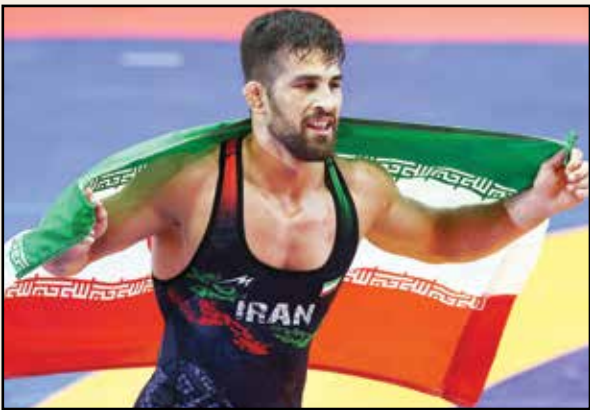
نفسگیر و حساس. تا چند دقیقه پایانی همه چیز بر وفق مراد بیاتزا و شاگردانش بود. زاپین حریفی برای گرفتن نداشت و تیم ملی ۲۱ بر ۲۴ پیش بود. ایران یک امتیاز می‌خواست تا به عنوان قهرمانی برسد اما کم اوضاع نگران‌کننده شد. زاپین یک امتیاز گرفت، دو امتیاز گرفت و در یک چشم به هم زدن به عدد ۲۴ رسید! تساوی دو تیم کار را برای ملی‌پوشان سخت کرد ولی آنها از تجربه خود استفاده کردند و دوباره سوار بازی شدند. تیم ملی امتیاز بیست و پنجم را گرفت و بعد روی یک سرویس خوب و اشتباه مهاجم زاپین در زدن سرویس توانست به امتیاز ۲۶ برسد. میزبان سریع‌ادرخواست ویدئو چک کرد. تیری در تارکی، تصور آنها این بود شاید آبشار به بیرون رفته، با نوک انگشتان مدافع ایران برخورد کرده باشد اما نتیجه ویدئو چک جز غم و اندوه چیزی برایشان نداشت. ایران توانست ست چهارم را ببرد و قهرمان بازی‌های آسیایی شود.

برنده پنجاهمین نبرد

مصاف ایران و ژاپن در فینال بازی‌های آسیایی پنجاهمین نبرد تاریخ دو کشور در این رشته بود. مسابقه‌ای برای دو تیم حیثیتی که تیم ملی توانست برای بیستمین بار حریف آسیای شرقی خود را شکست دهد. والیبال ژاپن در سال‌های گذشته پیشرفت فوق‌العاده‌ای داشته‌است. آنها در تاریخ بازی‌های آسیایی با کسب ۸ مقام قهرمانی، ۲ نایب قهرمانی و ۳ مدال برنز (مجموعاً ۱۴ بار روی سکو رفتن) پرافتخارترین تیم تاریخ مسابقات والیبال مردان بازی‌های آسیایی به حساب می‌آیند ولی در فینال قافیه را به ایران باختند.

عملکرد عالی تیم کشتی ایران در بازی‌های ناگویا

به رنگ طلا

جهان و المپیک را از پیش رو برداشته و برای دومین دوره متوالی قهرمان بازی‌های آسیایی شده بود. خودش بعد از مسابقه هم به همین سختی اشاره کرد. امامی گفت: «واقعاً کار سختی بود و کمتر کسی فکر می‌کرد بتوانم به مدال طلا برسم.» او تاکید کرد که سطح مسابقات بالا بود و در وزن ۷۴ کیلوگرم قهرمانان جهان و کشتی‌گیران مطرحی حضور داشتند. درباره برد مقابل جمال اف هم حرفی زد که شاید خلاصه‌ای از مسیر او در ناگویا باشد؛ اینکه خیلی‌ها فکر نمی‌کردند بتوانند قهرمان المپیک را شکست دهد. اما او از همان ابتدای مسابقات مبارزه‌ها را مدیریت کرد و تا آخر پیش رفت. این دومین طلای آسیایی امامی بود؛ اتفاقی که خودش هم پیش از مسابقات چندان به آن فکر نکرده بود. تمام تمرکز او روی ناگویا و گرفتن بهترین کشتی‌های ممکن بود و در نهایت همین تمرکز، او را دوباره به بالاترین جای سکو رساند. آذرپیرا هم مسیری متفاوت داشت، اما پایشش همان رنگ طلا بود. او در دور اول و دوم به ترتیب محمد گلزار از پاکستان و هملیف از ترکمنستان را با نتایج مشابه ۱۰ بر صفر شکست داد. در نیمه‌نهایی به ارش یوشیداد، دارنده برنز جهان و قهرمان آسیا از ژاپن رسید؛ همان کشتی‌گیری که چند ماه قبل در فینال قهرمانی آسیا آذرپیرا را شکست داده بود. این بار اما داستان فرق داشت و آذرپیرا با برتری ۴ بر ۳ راهی فینال شد تا هم آن شکست را جبران کند و هم خودش را به طلای ناگویا برساند. در مجموع، کشتی ایران با شش مدال طلا و یک برنز به کار خود در ناگویا پایان داد. در فرنگی، امین میرزاده و علیرضا عبدولی طلا گرفتند و مهدی بالی به برنز رسید. در آزاد هم محمد نخودی، امیرحسین زارع، یونس امامی و امیرعلی آذرپیرا چهار طلای دیگر را به دست آوردند. یکی از نکات مثبت این مدال‌ها این بود که تیم ملی کشتی فرنگی و آزاد ایران به نوعی با تیم دوم خود وارد ناگویا شدند و این نتایج را به دست آوردند. در پایان، علیرضا دبیر هم با انتشار پیامی کوتاه، این عملکرد را خطاب به مردم ایران چنین جمع‌بندی کرد: «۶ طلا و یک برنز، هدیه کشتی به ملت بزرگ ایران» هدیه‌ای بسته‌بندی شده با شش طلا؛ اما ارزشش فقط در تعداد مدال‌ها نبود. ناگویا برای کشتی ایران مجموعه‌ای از مبارزه‌های سخت، باگشت‌های بزرگ و عبور از نام‌های سنگین بود؛ و در آخرین روز، یونس امامی و امیرعلی آذرپیرا قاب پایانی را همان‌طور بستند که باید می‌شد؛ با طلا.